

Пролѣтъ.

1.

Момичето на кантонера слиза босо
отъ планината.
Въ коситѣ му блести предутринна позлата.

И тръгва то напрѣко презъ нивята, свири
на яворова свирка;
задъ него въ сѣнь свѣтлѣй на Пиринъ
килима росенъ.

Върви момичето, повтаря низъ полето
детинската си пѣсень,
подемаъ я скворци, врабчета
и чучулиги.

Небето огнена зеница пакъ разтвори,
въ почуда се оглежда;
низпадатъ грейнали простори
надъ планината.

А малкото момиче отъ кантона свири
отвждъ горитѣ,—
подъ яворъ седнало нарежда: Пиринъ, Пиринъ...